

Posudek diplomové práce Petry Kahounové Problematika střídání kmenových souhlásek ve finštině jako druhém jazyce

Petra Kahounová se ve své diplomové práci věnuje střídání kmenových souhlásek, které patří k základním morfologickým kategoriím, s nimiž se zejména v počátcích student finštiny potýká. Jako výchozí materiál využívá ouluský korpus studentské finštiny (ICLFI), z něhož k analýze chyb zvolila některé texty psané českými a polskými začátečníky.

Práce je rozdělena do pěti hlavních kapitol. Po stručném úvodu v 2. kapitole diplomantka představuje základní rámec a terminologii zkoumané oblasti, definuje slabiku a základní pravidla střídání kmenových souhlásek a jeho typy. V závěru této kapitoly se v podkapitole 2.5.1 letmo zmiňuje i o jazyku studenta, ale nabízelo by se zde jeho hlubší teoretické rozpracování.

Třetí část DP popisuje zkoumaný materiál a použitou metodu, autorka zde objasňuje problémy, s nimiž se potýkala při práci s korpusem ICLFI (omezením jeho využívání je mj. to, že není značkován), a zdůvodňuje výběr 13 souhláskových spojení zvolených k detailní analýze.

Hlavní částí práce je kapitola 4., v níž P. Kahounová v podrobných tabulkách (celkový přehled najdeme i v přílohách) představuje jednotlivé chyby českých i polských studentů, uvádí informaci o tvaru zkoumaného slova, správně použitého stupně střídání a jeho správný tvar (chybný je ovšem tvar *suoretin* na s. 35 a analýza tvaru *aarreen* na s. 39). V této souvislosti by bylo patrně vhodnější mluvit o popisu chyb, než o jejich analýze, k níž až na výjimky nedošlo. Chybí také vysvětlení klíče, podle něhož jsou příklady v tabulkách s popisem chyb řazeny?

Závěrečná kapitola shrnuje výsledky analýzy chyb a pouze naznačuje možné poučení se z nich pro další tvorbu učebních materiálů i výuku jako takovou. Třístránkový závěr by si zasloužil podrobnější rozpracování, takto působí nedokončeně a jeho některé závěry je třeba brát s rezervou, protože např. porovnávání množství chyb v textech českých a polských studentů je z důvodu nestejného počtu textů (73 x 52), studentů (29 x 22) i typu textů přinejmenším problematické.

Práci doplňuje i 5 příloh obsahující mj. veškerý textový materiál, který byl podroben zkoumání.

Přestože se jedná o zajímavé téma, jehož zpracování by mohlo mít praktické využití při výuce finštiny jako druhého/cizího jazyka, a oceňuji, že diplomantka jako první v českém kontextu využila materiálovou základnu ICLFI, vykazuje práce řadu formálních chyb a nedostatků, které její hodnocení snižují.

Problematické je používání některých zvolených termínů (např. *jäännöslopuke* – s. 11, 19 a dále (proč nepřeloženo?); konstruktivní podmínky (?) – s. 17; ztráta souhlásky – s. 20 a dále; národ – s. 32 a dále; atd.

Na několika místech si autorka přímo protirečí: viz např. s. 28: „Bohužel jsem neměla možnost nahlédnout do studijních materiálů polských studentů“ x učebnice *Suomea suomeksi* uvedena v seznamu použité literatury (zde si neodpustím faktickou poznámku: Olli Nuutinen je její autor, nikoliv autorka! – s. 28 a 56) nebo s. 40: „v této skupině se nachází 3 souhlásková spojení (...) Patří sem *p : v, t : d a k : - (!)*“.

Text bohužel vykazuje též řadu formulačních a stylistických neobratností či nepřesností, které místy negativně ovlivňují jeho pochopení (s. 10, 12, 19, 23, 24, 25, 28, 35 aj.). Rušivě působí i používání dvojího typu odkazování k sekundární literatuře (v textu vs. pod čarou), některé odkazy nejsou ani přesné (z jakého zdroje je např. výčet „jednoduchých záležitostí“ na s. 25 uprostřed?) či chybí úplně. Část uvedených námitek jde jistě na vrub nedostatku času

na finální úpravu textu, což je škoda. Při dalším čtení by autorka patrně odstranila zbytečné opakování některých pasáží, četné překlepy atp.
Otázky k obhajobě tedy vyplývají z výše uvedených připomínek a vzhledem k jejich povaze i rozsahu nelze pro práci P. Kahounové navrhnout lepší hodnocení než velmi dobře až dobře.

V Praze, 20. 6. 2012

Mgr. Lenka Fárová, Ph.D.
vedoucí diplomové práce